

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 76.

Tolvte Sæssion.

37te Møde.

Lovdagen den 1ste Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Beck: Det er kun nogle faa Bemærkninger, hvormed jeg skal tillade mig at opholde det ærede Thing. Jeg kan ikke nægte, at det kom mig noget uventet, at den høitærede Minister erklærede med Hensyn til § 15, at det var ham ikke faa overordentlig magtpaaliggende, om den blev udstemt. For mig stiller Lovudkastet i sin Heelhed sig saaledes, at jeg betragter § 15, saa at sige, som Bæreparagraffen af det hele Lovudkast; men jeg har ikke kunnet forlige mig med den, fordi den giver Anvisning paa Nærslighedsgjerninger, hvilke det efter min Opfattelse er umuligt at paabyde eller forubsætte som saadanne, der vedblivende kunde røgtes som Opgave for et valgt Raad. Det har ogsaa været mig uventet at høre den høitærede Minister yttre den samme Anstuelse med Hensyn til den Paragraph, der handler om Menighedsraadenes Indflydelse paa Præstvalg. Min Anstuelse om denne Paragraph samt om § 15 og de efter samme følgende Paragrapher er denne, at de deri indeholdte Foranstaltninger meget godt kunne iværksættes, uden at der behøves Oprettelse af Menighedsraad, og forsaavidt slutter jeg mig ganske til Udvalgets Fleertals Betragtning. Men naar dette er givet — og jeg kan ikke opfatte det anderledes — saa stiller det sig for mig overordentlig betænkeligt at gaae ind paa et Lovforslag, der paabyder Oprettelsen af et Raad,

der, saavidt jeg kan skjønne, og som ogsaa synes at fremgaae af Forhandlingerne her, vil være en Foranstaltning, en Begyndelse, der vil lede til en yderligere Udvikling af saadanne kirkelige Raad. Hvor der i kirkelige Sager ikke er nogen Nødvendighed tilstede for tvingende Foranstaltninger, der synes jeg, at man bør holde sig til, at Kirkestyret bør udvikle sig paa en aldeles frit Grund. Er der saaledes ikke nogen Nødvendighed tilstede for at oprette et Menighedsraad, saa vil det være rigtigt at stille det ganske frit ved samvirkende Bestræbelser mellem Præst og Menighed, at see at virke hen til, at de hæmmende Baand, der nu ligge i veien for, at Sognebaandets Løsning kan faae sin fulde Berettigelse, løses, saa at Menighedens Medlemmer kunne i kirkelige Sager bevæge sig saavel i indvortes som i udvortes Henseende med den størst mulige Frihed, og dette troer jeg vil kunne skee Gyldest, uden at vi behøve at gaa til et Raad, der efter min Mening vil føre til Splidagtighed. Jeg tør ikke lade ubemærket, at vi bør stille os klart for Die, det nemlig: at behøves Menighedsraadet ikke, vil det, naar det kommer tilstede, være givet til enkelte Mænd, som Menighedsraadet kommer til at bestaae af, at bestemme Forhold, som Andre af Menigheden slet ikke kunne forlige sig med; det vil blive saa tvingende og netop af den Natur, som den høitærede Minister antydede, da de foregaaende Paragrapher vare under Forhandling, at man, naar man skal overtage et Raad eller en Bestilling, ikke saa nøie spørger, om man er det voxen eller har Øyst til det; thi da, sagde han, træder Pligtfølelsen frem; men heri ligger netop, at efter-